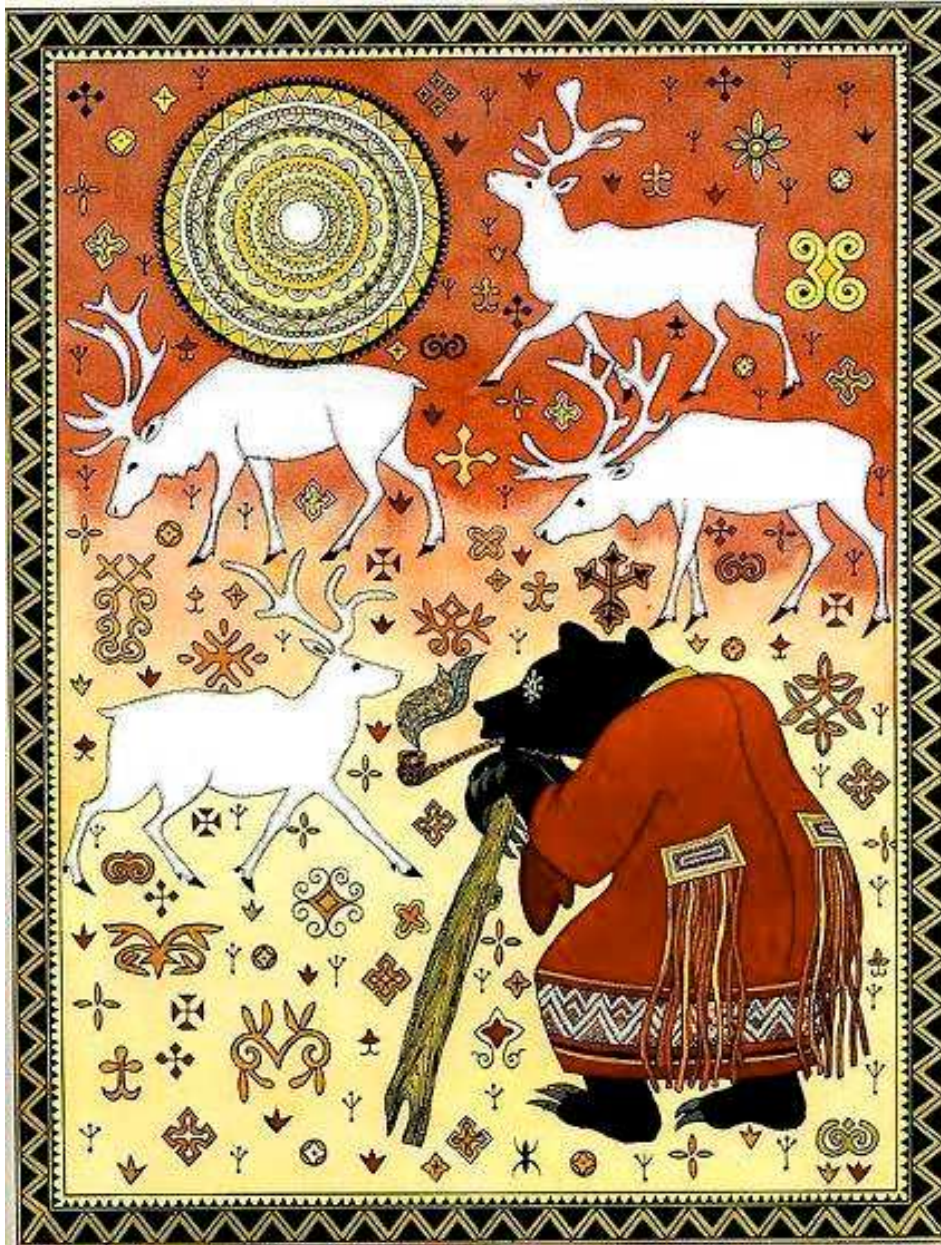

דוב רועה איילים

אבנקי (מזרח סיביר)

נמר התנפל על להקת איילים שרעו בטייגה. הוא טרף אחד מהם והיתר התפזרו לצדדים. ארבעה מהם מצאו את עצמם במקום לא מוכר ולא מצאו דרך חזרה ללהקה. החליטו להישאר במקום.

לא רחוק משם התקין לו מאורה דוב שחור. הוא ראה את האיילים וחשב "איזה מזל יש לי! אאסוף את האיילים ואהיה הרועה שלהם, כמו שעושים האנשים. האיילים יתרבו ויהיה לי מספיק בשר לכל החיים. אין זו חכמה גדולה לרעות איילים."

שמח מאוד הדוב. התיישב, הביט על האיילים ושקל איזה מהם לשחוט לראשונה. האיילים ראו שהוא לא מתנפל עליהם, לא עושה להם רע, והמשיכו ללחך אזוב. הולכים, מורידים ראשים לאדמה ואוכלים אזוב. הדוב רואה ולא יכול להבין - מה הם עושים? כאילו שומעים דבר מה על האדמה. הוא נבהל, אולי הם

לו לעזוב את המאורה החמה שלו, אבל לא רוצה לותר על האיילים. נאנח אבל הולך, וכל פעם רחוק יותר מהמאורה.
"אוי" הוא נאנח "עבודה קשה היא לרעות איילים! אילו ידעתי, לא הייתי לוקח אותה על עצמי!"
הלך הדוב אחרי האיילים והתרחק מהמאורה. ואז פגש שועלה וזאב.

"שלום!" אמרו לו השניים "מה מעשיך כאן?"
"הנה" עונה הדוב "הייתי לרועה איילים."
השועלה הניפה את זנבה, נדה בראשו.
"הגיע זמן שתעשה זאת" אמרה "אנחנו כבר מזמן

שומעים שהבעל שלהם בא? הוא ניגש לאייל אחד ושואל:
"מה אתה שומע?"
האייל שותק, לא עונה. הדוב שאל אייל אחר, וגם זה לא אמר דבר. לאיילים נראה מצחיק הדבר שהדוב רוצה להיות רועה שלהם ובעצמו לא יודע איך האיילים אוכלים!
הדוב רץ מאייל אחד לשני, שאל ולא קיבל כל תשובה. התעייף וחושב:
"איזו עבודה קשה!"
כל הזמן שהאיילים מצאו אוכל בסביבת המאורה של הדוב, הם נשארו במקום. אך כשגמרו את האזוב התחילו ללכת הלאה. הדוב שוב נבהל - אולי הם יברחו לו לגמרי. הוא לא ידע שבן אדם הולך אחרי האיילים. הוא ניסה לגרש אותם חזרה אל המאורה שלו, אבל בזמן שהחזיר אחד מהם, האחרים הלכו לחפש אזוב, והדוב לא ראה אותם.
התעייף הדוב מאוד. לא הצליח להחזיר את האיילים. ונאלץ ללכת אחריהם. הוא הולך ומסתכל אחורה. חבל

רועים באיילים. אנו חיים עכשיו טוב, אוכלים בשר כל יום."

"רק שקשה ללכת עם האיילים" אומר הדוב.
"זה כי אתה לא רגיל" עונה לו השועלה "אתה מסכן, שכני, זה באמת קשה למי שלא רגיל. אינני מבינה איך תוכל לרעות את האיילים בחורף..."

הדוב חשב "נכון. איך יוכל להיות ליד האיילים בחורף? הרי בחורף הוא הולך לישון, וכשהוא יירדם, האיילים יברחו. ואיפה הוא יחפש אותם אז?"

"אולי תעזרו לי לרעות את האיילים שלי?" שואל את השועלה והזאב.

השועלה הערמומית כאילו התחילה לחשוב על הבקשה של הדוב, ולמעשה רק חישבה, איך לרמות אותו. ואז אומרת לדוב:

"אינני יודעת איך לעזור לך. ללכת ביחד לא יסתדר. זה יהיה קשה מאוד. אבל נוכל אולי לעזור לך. נצרף את האיילים שלך לעדר שלנו, וכשתחזור באביב תקבל אותם בחזרה."

הדוב הסכים והשועלה עם הזאב הובילו את האיילים

לטייגה.

והדוב כמעט ויצא בריקוד. הוא אומר לעצמו:
"סידרתי את הטיפשים! כל החורף ירוצו אחרי האיילים שלי, ובאביב אקבל אותם חזרה. כל הבשר יהיה שלי!"

הוא רץ חזרה למאורה שלו ונשכב לחרוף.
הזאב והשועלה גירשו את האיילים ליער. שם שחטו אותם וכל החורף אכלו את בשרם. שבעים היו שני הרמאים, ובינתיים הדוב שכב במאורה ומצץ את כפו. הוא חלם על האיילים שלו, ראה בחלום איך הם הולכים, משמינים ומתמלאים בשר, השומן נוזל מהם על האדמה.

"כמה בשר אוכל באביב!" חושב הדוב. וככל שהרעב בבטנו עולה, כך האיילים בחלומי נעשים שמנים יותר. בסוף בא האביב. השמש המיסה את השלגים, נחלים זרמו על האדמה, עצים התחילו ללבלב.

הדוב התעורר ויצא מהמאורה. הולך בטייגה, הבטן שלו ריקה, מהחולשה הוא מתנדנד על רגליו, רזה, הפרווה שלו מרופטת.

הגיע לשועלה והזאב, ואלה אכלו לשובע כל החורף,

נעשו יפים, שמנים.

יצא השועלה מולו, מקבלת אותו בברכה, מקשקשת בלי הפסק, כמעט ולא נותנת לדוב לפתוח את הפה. שואל הדוב:

"שכנתי, איפה האיילים שלי?"
והשועלה התחילה לילל, לנופף בידיים.

"צרה גדולה נפלה על האיילים שלך, השכן, כל העדר הלך!"
"איך זה, הלך?" שואל הדוב, פותח את הפה.
"ברח" עונה השועלה.
"כיצד ברח?" שואל הדוב.
"ככה זה, ברח ודי. אם בעל הבית לא מצליח לרעות את האיילים שלו, אם לא יכול לדאוג להם, כך גם אנחנו לא יכולנו לרעות אותם!"
"ואיפה האיילים שלכם?" שואל הדוב, מסתכל סביב ורואה רק גולגלות ועצמות של האיילים.
השועלה התחילה לילל עוד יותר, דמעות זלגו מעיניה, ועוד דחפה את הזאב כדי שגם הוא יתחיל לבכות.
"צרה גדולה נפלה גם על האיילים שלנו!" בוכה השועלה הערומה "לא תאמין מה קרה לעדר שלנו! את כל האיילים עש אכל!"
"מה? עש?" משתומם הדוב.
"כן, העש התנפל על האיילים, כי הרי אצלם פרווה סמיכה, לא הספקנו אפילו למצמץ בעיניים כשכל העדר שלנו נאכל, כל הרכוש שלנו אבד!"

והשועלה מסתכלת על הגולגלות והעצמות ומיללת עוד יותר.

"הו, האיילים האהובים שלנו! וכמה שהם היו יפים!
כמה שאהבנו אותם!"

הדוב התחיל לרחם על השועלה. התחיל לנחם אותה:
"אל תבכי, שכנה. כך קורים דברים..."
הוא גירד את הקרחת שלו.

"אם העש אכל אותם, לא יעזור דבר" אמר "כנראה לא
הייתי צריך לנסות להיות בעל עדר, יותר לא ארע
איילים!"

והדוב הלך לטייגה. מאז לא ניגש יותר לאיילים!